Ч. 138 Середа 21 червня (4 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(До ситуациї. — Убийство німецкого посла в Пекінї. — Хіньска війна).*

З Відня доносять до ческої ґазети Plznenske Listy, що тепер переводить ся получене партиї католицкої з антисемітами в парляментї. Імовірно в часї будучої парляментарної сесиї утворять обі ті партиї клюб клерикальний, що буде мати 60 голосів. В такім случаю — гадає та ґазета — утворить ся нова правиця. — На засїданю німецкого народного сторонництва промавляли пп. Леміш і Гофман-Велленгоф, а відтак ухвалено резолюцию против дра Кербера. — На зборах виборців в Бистрици промавляв вчера пос. Жачек і заявив, що видане закона языкового при помочи §. 14 значилоби виповідженє війни Чехам і Славянам. Бесїдник не мігби в такім случаю приймити поруки за спокій в краю. Чехи готові ще раз розпочати переговори з правительством і Німцями.

Про смерть німецкого посла в Пекінї доносять з Шанґаю до анґлїйскої Daily Express такі близші дані: Німецкий посол бар. Кеттелєр, їхав верхом до цунліямену. На улици напали его хіньскі вояки і кулаки, стягнули з коня і убили, а трупа посїкли шаблями на куснї. Відтак підпалила товпа будинки німецкого і шістьох инших посольств. Також поубивано богато людий із служби посольскої. Трупів поубиваних вкинули Хінцї в огонь. — То убийство зробило в Европі сильне враженє. Німецка праса домагає ся острого виступу держави і висилки значнїйшої сили войск до Хіни. І праса всїх инших держав підносить, що тепер всї держави повинні подати собі руки і з цїлою силою виступити против правительства хіньского і ворохобників.

Вісти, які доходять з Пекіну і взагалі з Хіни, дуже суперечні, і виходить з них лиш те, що в цїлім краю цїлковита анархія. Здогадують ся, що цїлий цїсарский двір утїк з Пекіну на захід, а провід над ворохобниками і войском має в своїх руках князь Туан. Ворохобня ширить ся чим раз дальше і положенє Европейцїв дуже небезпечне. Супротив того порадили консулї в Тієнтсїнї своїм правительствам, аби они загрозили хіньским достойникам і правительству, що знищать гроби цїсарских предків в Пекінї, коли правительство не запевнить чужинцям, а особливо послам, повної безпечности. Анґлїйске правительство не дало доси на то предложенє нїякої відповіди.— Депеша команданта німецкої фльоти під Таку з дня 30-ого червня доносить, що одержав від посла в Пекінї лист, в котрім посол доносить, що товпи Хінцїв облягають его і що положенє дуже грізне. Віддавець листу потвердив, що консуля убито. Дальше сказав, що цїла хіньска половина міста Пекіну спалена і що під містом стоїть 30.000 хіньского войска. Цїсарева утекла з Пекіну.

## Новинки.

*Львів дня 3-го липня 1900.*

— **Ректором унїверситету в Чернівцях** вибраний професор видїлу правничого др. Фр. Гауке.

— **Посьвяченє прапора „Зорі“**, руского товариства ремісничого у Львові, відбуло ся в недїлю в тутешній Успеньскій церкви при участи членів товариства і великого числа відпоручників та спрошених гостий. Посьвяченя довершив крилошанин о. Павликів, а по его патріотичній промові наступило вбиванє памяткових цьвяхів в держало прапора. Опісля перенесено посьвячений прапор до льокалю „Зорі“, де др. Савчак перший „кум“ по гарній промові вручив его голові товариства „Зорі“ п. Вас. Нагірному. Почала ся сердечна гостина, при котрій п. Нагірний перший вніс здоровле відпоручників товариств, що взяли участь в тім важнім торжестві Зорян. А були там відпоручники — крім руских товариств львівских — перемиської і дрогобицкої „Зорі“, дальше товариств стрийских, ремісників і „Селяньскої ради“ з Камінки струмилової, з Рогатина, і з львівскої польскої Gwiazd-и.

— **Руский театр** кінчить свою гостину в Перемишли і переїде вже 8-го н. ст. липня до Мостиск. Репертуар на сей тиждень в Перемишли такий: дня 3 с. м. „Дзвони з Корневіль“; 5 с. м. „Торговля жемчугами“ Цеглиньского; 7 с. м. Концерт; 8 с. м. „Не судилось“ Старицкого.

86)

*Передрук заборонений.*

## ДОНЬКА КОРОЛЯ ЕГИПЕТСКОГО.

**Історична повість Юрия Еберса**

*(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)*

**Переклав Кирило Вербин.**

(Дальше).

Коли обі старушки станули против себе, нїхто чужий не був би сказав, котра з них королева, був би їх обі уважав за цариці.

Крезус, що був так само щирим приятелем Грекинї як і Перзийки, сповняв уряд товмача, і піддержуваний гнучким духом Еллинки, не допускав до того, щоби бесїда урвала ся.

Коли Родопіс, властивим собі чаром, позискала серце Касандани, не знала королева перским звичаєм, як би оказати инакше своє вдоволенє, лиш хиба тим, що завізвала еї, щоби она висказала їй якесь своє бажанє.

Еллинка на хвильку не знала, що робити, а відтак знявши руки в гору як до молитви, промовила: Лиши менї Сафону, потїху і окрасу моєї старости!

Касандана усьміхнула ся гірко і сказала на то: Того бажаня не можу сповнити, бо наш закон наказує, що дїти Ахеменідів мусять виховувати ся на дворі короля. Не можу і не сьмію пустити від себе малу Парміс, яко одиноку внучку Кироса, а Сафо хоч і як тебе любить, не розлучить ся нїяк з своєю дитиною. А відтак она і для мене та для моєї доньки так дорога, ба, признаю ся отверто, стала ся нам так конечною, що я хоч розумію, який то біль робить така розлука, нїколи би еї від себе не пустила.

Коли Касандана побачила, що Еллинцї станули сльози в очах, говорила дальше: Але я знаю як би на то порадити. Покинь ти Навкратіс і їдь з нами до Перзиї. Там будеш жити з нами і з внучкою аж до смерти як яка цариця!

Але Родопіс покивала на то красною головою і відповіла придушеним голосом: Дякую тобі за твоє ласкаве запрошенє, достойна королево, але я то чую в собі, що не могла би его приняти. Я цїлим своїм серцем пристала до Греції, і оно би менї пукло, як би я на віки з нею розлучила ся. Я привикла до невпинної дїяльности, до живої виміни гадок та безусловної свободи, і я би, обмежена на гарем, змарнїла та вмерла. Крезус приготовив мене на твоє ласкаве предложенє, і я мусїла перебути тяжку борбу, заким прийшла до того переконаня, що єсть моїм обовязком пожертвувати за моє найвисше добро то, що менї наймилїйше. О скілько труднїйше єсть жити красно і добре, як щасливо, о стілько славнїйше і достойнїйше еллиньского імени зважати на обовязок як на щастє. Серцем іду з Сафоною до Перзиї, але дух мій і мої досьвіди належать ся Грекам. Як колись довідаєш ся, що в Елладї нїхто не панує, лиш сам нарід, і що той нарід не клонить ся перед нїким, лиш перед богами і законами, перед добрим і красним, тогди можеш подумати собі, що сповнила ся задача, якій Родопіс в спілцї з найлїпшими зпоміж Еллинів присьвятила своє житє. Не гнївай ся на Грекиню, котра, кажучи отверто, волить умирати з туги яко вільна жебрачка, як називати ся славною, але жити яко невільна княгиня.

Касандана здивована слухала старушку. Она розуміла еї лиш по части, але відчувала то, що Родопіс висказала благородні слова, і наконець подала їй руку до поцїлованя. Відтак сказала по хвили: Роби як уважаєш, і будь певна, що твоїй внучцї не забракне щирої любови, доки я і моя донька будемо жити.

— Порукою за то єсть для мене твоє благородне лице і велика слава твоїх чеснот! — відповіла Родопіс.

— А моїм обовязком єсть направити по змозї то, що злого зроблено твоїй внучцї.

Королева зітхнула важко, заким відозвала ся знову: Та й малу Парміс будемо виховувати з цїлою старанностию. Здає ся, що она вже з природи вельми даровита, та вже тепер сьпіває за своєю мамою всїлякі красні пісні еї вітчини. Я не противлю ся еї охотї до музики, хоч тої штуки уживають в Перзиї лиш при богослуженю, і нею займають ся лиш люди низького роду.

Родопіс на ту замітку почервонїла ся і сказала: Чи позволиш менї, царице, свобідно висказати мої гадки?

— Говори, не бій ся!

— **В женьскім інститутї товариства педаґоґічного** відбув ся дня 28-го червня с. р. попис з слідуючою програмою: 1) Матюк „До весни" — хор. 2) Streabbog „Le Départ" форт. на 6 рук, відограли пп.: З. Красноперa, І. Еліясевичівна, Д. Танчаковска. 3) В. Самійленко „Орел", віддекламувала п-а О. Форисівна. 4) „О ночи", дует, відспівали пп. Т. Лаврівска і З. Ляховичівна. 5) Petrow „Fantasies" форт. відограла п. Л. Склепковичівна. 6) Kobelt „Дві пісни" на дві цитри, відограли пп. М. Єднака і Е. Морозівна. 7) Lichner „Erstes Grün" форт., відограла п-а О. Форисівна. 8) „Стоїть гора" хор. 9) К. Устиянович „Під нинїшну хвилю", віддеклямувала п. Е. Морозівна. 10) Січиньский „Сагайдачний" марш, відограли пп. Й. Яросевичівна і Т. Лаврівска.—Тую богату програму виконали ученицї дуже удачно завдяки старанній працї п. Д. Шухевичівної, учительки музики, як і п. Білецкої, котра цїлий свій вільний час жертвувала з правдивим посьвяченем в хосен інститута. Вкінци годить ся зазначити, що ученицї зазнавали правдиво родинної опіки і догляду зі сторони своєї настоятельки п. Танчаковскої, як то щиро заявила одна з учениць у своїй прощальній промові. Попис закінчив ся промовою о. Е. Гузара, в котрій бесїдник в заступстві голови товариства п. Харкевича, висказав зарядови інститута щиру подяку за совістне і старанне веденє, як також заявив повну надію, що під так зрілим зарядом розвій сего інститута запевнений.

— **Велике нещастє** лучило ся в доках в Гобокен коло Нового Йорку. Іменно вибух там огонь на нїмецкім корабли „Бремен", почім наступила експлозия і корабель потонув. Огонь розширив ся і на иньші кораблї і причинив величезної шкоди. В огни погибло звиж 200 людий.

— **Померли:** Йосиф Рогозиньский, народний учитель в Шишківцях, борщівского повіта, дня 25 червня; — Теофіль Михайло Костецкий, комісар староства в Жупанцї, в Боснї, в 32-ім роцї житя; — Володимир Ісайчик, ученик III. року учит. семинариї в Самборі, дня 20 червня, в 21-ім роцї житя.

# Телеґрами.

**Відень** 3 липня. Нинїшна Wiener Ztg. оголошує цїсарске письмо з дня 1 липня, котрим заряджено піднесенє жени архикнязя Франца Фердинанда до дідичного стану княжого з назвищем Гогенберґ.

**Вільгельмсгафен** 4 липня. Цїсар Вільгельм зарядив, аби перша дивізия фльоти була як найскорше готова до виїзду до Хін. Цїсар разом з цїсаревою відбув перегляд войска і виголосив промову.

**Новий Йорк** 3 липня. Депеша з Чіфу доносить, що коло Вей-гай-вей розпочала ся ворохобня. Місионарі утїкають на европейских кораблях.

**Берлин** 3 липня. Нїмецкий ґубернатор з Кіаочав доносить, що хіньский віцекороль провінциї Шантунґа велїв всім Европейцям схоронити ся в безпечне місце, заявивши, що не може ручити за їх безпечність. Европейцї схоронили ся до Кіао-Чав.

## Переписка зі всїми і для всїх.

**☛ Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.**

**М. Г. в Ц.:** Що то суть скрофули і чи можна женити ся з такою особою, що має скрофули? — Скрофули або жовна, єсть то хороба желез (а железами називаємо болонисті мішочки в нашім тїлї, призначені до витворювання деяких плинів. Так н. пр. єсть железа щитова по боках гортани, а коли она спухне, то кажемо, що чоловік має ґушу або воло), на котру западають найчастїйше дїти від 2 до 14 року житя, але иноді також і старші особи. Причиною тої хороби єсть з одної сторони якийсь розлад в крови, викликаний наслїдком злого живленя, а з другої бактерий, — ті самі, що викликують також туберкульозу (сухоти). Найчастїйше прокидають ся жовна або скрофули на железах на ший, на карку, під пахами, і хороба буває або остра, запальна, і железа болять, гниють, течуть, і робить ся уперта рана, від котрої треба довго лїчити ся; або хороба єсть від самого початку хронїчна (уперта), железа опухають, не болять, але опухлина не сходить і кількананцять лїт. То, що до рода хороби. А що до єї виду, то можуть бути жовна такі: 1) Тіло буває блїде, як би надуте і налите, як то кажуть: „чорне як земля", губи груби здуті, ніс як кушка, мязи суть мало розвинені, тїло обвисає на чоловіцї, він буває повільної, флєґматичної, лїнивої вдачі (темпераменту). Того рода жовна називаємо „охлялими" (торпідними). — 2) Коли же жовнасті люди мають тонкі кости, дуже делїкатну білу шкіру, котра легко може почервонїти ся, коли у них мязи бувають мягкі і они легко попадають в роздразненє, то такий вид скрофульози називає ся „дразливим" (або еретичним). Люди жовнасті (скрофулїчні) западають дуже легко на всілякі хороби шкіри, іменно же на лици і на голові під волосєм, на запаленє уший і суставів і т. д. Скрофульоза єсть то хороба, котру дуже довго, роками і дуже старанно треба лїчити, а при котрій головна річ в тім, щоб добре і відповідно живити ся і бути завсїгди на чистім, теплім і сухім воздусї. Скрофульози можна набавити ся в наслїдок невідповідних для здоровля обставин, або она може переходити з родителїв на дїти. Се вже само пояснить вам другу часть питаня. Взагалї, хто женить ся чи віддає ся, повинен дуже уважа-

---

— Коли ти перед тим зітхнула згадавши собі в дусї свого пропавшого знаменитого сина, подумала я собі: Той молодий, благородний герой може би ще нинї жив, як би Перзи уміли лїпше, я хотїла сказати, ріжнороднїйше, виховувати своїх синів. Я випитувала ся Барт'ї і він менї сказав, чого учать перских хлопцїв. Стріляти з лука, кидати ратищем, їздити верхом, полювати, говорити правду та може пізнавати ще деяке шкідливе і цїлюще зілє, от і все, чим їх заосмотрюють до тяжкої борби житя. Наших еллиньских хлопцїв учать так само пильно всяких вправ тїла і витревалости; бо лїкар то лиш направляч а ґімнастика то коваль, що кує здоровлє. Але хоч би еллиньский хлопець через безустанну вправу став такий сильний як віл, хоч би так говорив правду як який бог а такий був мудрий як найученїйший египетский єрей, то ми все-таки, дивлячись на него лиш здвигали плечима, коли би єму недоставало того, чого можна єму надати вчаснім приміром і стараним плеканем сполученої з ґімнастикою музики: „повабности і рівномірности". Ти сьмієш ся, бо не розумієш мене; але признаєш менї правду, коли тобі покажу, що музика, котра й тобі як здає ся після оповіданя Сафони, так дуже до серця припадає, єсть так само важна для виховання як ґімнастика. Обі, хоч і як то дивним видає ся, впливають рівномірно на усовершенє душі і тїла. Хто віддає ся виключно лиш музицї, стане зразу, коли би він був дикої натури, що правда мягким та податливим як зелїзо в огни, а его суворе і грубе поступованє зробить ся лагіднїйшим, але наконець его відвага стопить ся; замість бути завзятим, стане він дразливим в дрібницях, і буде мало здібним на борця, до чого ви Перзи передовсім стремите. Хто же займає ся лиш ґімнастикою, той що правда, сполучить в собі, як Камбізес, силу і мужество, але его душа — не буду тут вже порівнувати — затупіє і стане ся слїпою а его чувства не будуть мати чистоти. Він буде глухий на всї розумні ради і буде як той тигр старати ся поставити все на своїм лиш грубою силою; ба, его житє без повабности і умірности буде лиш проявом брутальної насильности. Длятого музика єсть не лиш для душі а ґімнастика не лиш для тїла, але обі, сполучені тїсно з собою, мусять скріпляти тїло і підносити душу та робити єї лагідною, а цїлому чоловікови надавати мужеской повабности та правдивого мужества [1]).

Родопіс замовкла на хвильку, щоби зарав потім сказати: Хто не дістав такого вихованя і хто крім того змалку міг показувати свою лютість, як і на кім хотїв; хто завсїгди не чув більше нїчого лиш облестні слова а нїколи справедливої нагани; хто може видавати прикази, заким ще сам навчив ся слухати; хто наконець виховує ся в засаді, що блеск, сила і богатства суть найвисшим добром, той не може нїколи придбати собі мужескости, о яку ми просимо богів для наших хлопцїв. А коли такий нещасливий уродить ся з загонистою вдачею і з похотями, то его нездержаливість без успокоюючого впливу музики ще лиш збільшить ся від вправи тїла, і з дитини, що прийшла на сьвіт може й не без добрих свойств, зробить ся з вини тих, що єї виховують, лютий звір, піяк, що сам себе нищить і божевільний бішеник.

Говірлива старушка тут замовкла. Коли побачила сльози в очах королевої, зміркувала, що посунула ся за далеко і згризла благородне серце матери. Длятого взяла сукню Касандани, притулила єї кінчик до уст і відозвала ся з просьбою: Прости менї!

Касандана дала знак, що прощає, попращала Еллинку і пустилась виходити з салї, але на порозї пристанула ще раз і сказала: Я не гнїваю ся на тебе, бо твої докори справедливі. Але старай ся і ти простити, бо кажу тобі, що той, котрий убив щастє твоє і моєї дитини був що правда наймогутнїйшим із людий але рівночасно і таким, котрого найбільше треба жалувати. Бувай здорова і коли тобі чого буде треба, памятай на вдовицю по Киросї, котра хоче тобі показати, що Перзів учать в їх виховану передовсім „великодушности" і „щедроти".

По сих словах вийшла Касандана з комнати.

Того самого дня одержала Родопіс вість, що Фанес, котрий жив в Кротонї недалеко Пітаґораса в поважнім розважаню і внаслїдок своєї рани упадав що раз більше на силах, помер перед кількома місяцями так спокійно, як який мудрець.

Вість та тронула глубоко Родопісу і она сказала до Крезуса: У Фанесї тратить Греция одного із своїх найздібнїйших людий; але єсть ще й дорастає богато подібних до него. Для того і я так само як і він не бою ся сили Перзів, котра так буйно розрастає ся, ба, я переконана, що моя вітчина з своїми синами, вихованими до всего, що велике і благородне, скоро сягне по ню люта рука забору, розвине в головах і руках таку божественну і величезну силу, що та люта сила буде певно мусїла піддати ся, як піддає ся тїло духови.

* * *

В три днї опісля попращала ся Сафона впослїдже зі своєю бабунею і поїхала з королевими до Перзиї, де мимо подій, які там були настали, жила все ще в любови і надії, що Барт'я може верне а згадуючи его щиро жила цїла лиш для вихованя своєї доньки і доглядання старенької Касандани.

Мала Парміс росла і ставала такою красною як рідко та учила ся любити побіч богів нїчого так щиро, як свого пропавшого батька, котрого завсїгди згадувала і знала з тисячних оповідань своєї матери так, як би его виділа живого.

Атоса, мимо великого щастя яке їй незадовго мало зацвисти, повістала для неї давною приятелькою і бувало не називала єї инакше лиш „сестрою". Лїтом жила Сафо на висячих городах у Вавилонї та згадувала там нераз в розмові з Касанданою і Атосою ту красну дївицю, що невинно стала ся причиною так многих злощасних подій для великих держав і благородних людий, доньку короля египетского.

[1]) Головні гадки сеї бесїди виняв автор повісти із ідеальної „держави" Плятона.

ти на то, щоби друга особа (чи то наречений чи наречена) була вповні здорова. Здоровле, бачите належить до щастя чоловіка; де его нема там біді і нещастю стоять двері отвором. Тогди і найбільші богатства не поможуть нічо. А вже найбільше повинні ті що побирають ся зважати на то, щоби будуче їх поколїне було здорове. — Скрофульоза не есть безпосередно заразливою хоробою, але може иноді бути нею тогди, коли переходить в туберкульозу. — **Горожанин в Станїславові:** Патенти надає окремий уряд патентовий, який єсть у Відни. Посередником у вироблюваню патентів есть у Львові на цілу Галичину інжинїр Станїслав Дзбаньский, ул. Галицка ч. 20, отже віднесіть ся до него. На 3) і 4) питане не відповів би Вам навіть сам п. Дзбаньский не знаючи предмету, на який хочете взяти патент. Приладів таких, о якім згадуете есть множество, отже може дуже легко бути, що Ви впали на гадку, яку хтось може вже давно використав практично. — **Ів. Тим в Кн.-Зал.:** На жаль і ми не можемо дати Вам ніякої відповіди, бо не знаемо. Запитайте може подвійною карткою в Редакциї часописи „Szkoła“. — **І. Куч. в П.:** Віднесіть ся до заряду дібр Сколе і там запитайте. Але ледви чи то вийде дешевше, бо преці транспорт коштуе. Хиба що Ви думаете спроваджувати великою масою. Як би лиш на одну хату то і не оплатить ся і навіть Вам не вишлють, бо більше заходу як зарібку. — **Б. Б. Б.:** Мусимо насамперед розвідати. — **М. К. в Жид.:** Не витягнені доси ані один. Украдені льоси треба би амортизувати а в тій справі треба би удати ся о пораду і поміч до адвоката, бо льоси треба би амортизувати аж в Будапешті. Тепер же питане чи оплатить ся? Ануж то такі льоси, що виграють лиш по 2 зр. або 4 К. а за амортизацию і оголошене треба би заплатити кільканайцять риньских. Впрочім не відраджуемо; робіть як хочете. — (Дальші відповіди пізнійше).

☞ **(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора К и р и л а  К а х н и к е в и ч а а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.**

## Н а д і с л а н е.

**Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний**

у Львові

принимае від дня 1-го жовтня 1889 почавши

# Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні в 30 днів по виповідженю
$4^1/_2$-процентові, платні в 60 днів по виповідженю

як також

# Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жадане видае

# Книжочки чекові.

Львів, дня 30 вересня 1899.

# „Зложене Христа до гробу“

олійний образ 2 м. 80 цм. високий і 1 м. 50 цм. широкий, що надае ся дуже добре як напрестольний образ есть на продаж за 600 Кор. в „Товаристві штук красних“ у Львові.

— **„Краєвий Союз кредитовий“**, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, І. поверх в домі „Просьвіти“) п р и й м а е  в к л а д к и  о щ а д н о с т и  в  д о в і л ь н і й  в и с о т ї  і  о п р о ц е н т о в у е  н а $4^1/_2\%$. Один у д ї л  ч л е н ь с к и й в „Краевім Союзі Кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше уділів. При вплачуваню першого уділу належить зложити також вписове в квоті 2 корони на фонд резервовий. Від уділів членьских виплачуе „Краевий Союз Кредитовий“ за рік 1899 д и в і д е н д у  в  в и с о т ї $5\%$. — Призбираних гроший уживае „Краевий Союз Кредитовий“ на заосмотрюване руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведене користних парцеляций.

## ГЛАВА ДЕСЯТА.

На тім могли би ми закінчити наше оповідане, як би не то, що мусимо ще розповісти читателям про то, як Камбізес, котрий духом вже давно був помер, закінчив жите й тілом та що стало ся з деякими побічними особами.

В короткім часї по виїздї королевих прийшла до Навкратіса вість, що лідийский сатрап, Ороетес звабив хитростию свого давного ворога Полікратеса до Сардес і там велів его розпяти на хресті. Так отже діждав ся той тиран дійстно такого кінця, який ему заповів Амазіс наперед. Сатрап допустив ся був зухвало того діла без відомости і волї короля, бо в медийскій державі настали були зміни, котрі грозили пануючій родиві Ахеменідів упадком.

Довгий побут короля в далекім краю ослабив або й зломив той страх, який ширило давнійшими часами само его імя поміж охотними до бунту. Вість, що він зійшов з розуму, позбавила его пошанованя у его підданих, а чутка, що він із самої примхи вислав тисячі людских дітий на погибель в етіопску та лібійску пустиню, викликала в розлючених Азиятах ненависть, котру ще піддержували і додавали їй сили могучі маґи, а то все довело дуже борзо насамперед Медів і Асирийців, а відтак і Перзів до відступленя від него і до явної ворохобні.

Честилюбивий старший ерей Оропастес, котрого Камбізес лишив був своїм намістником в державі, станув задля власної користи на чолї того руху, піддобрював ся народови опустом податків, великими дарунками і ще більшими обіцянками, та стрібував наконець, коли видів з якою вдячностию признають его лагідність, посягнути обманьством по перску корону королївску і позискати еї для свого роду.

Памятаючи на ту дивну подібність свого брата Гавмати, позбавленого ушний, з Барґ'єю, сином Кироса, постановив собі, скоро наспіла вість, що десь щез молодий мужчина, котрого всі Перзи так дуже любили, удати, що то Ґавмата есть тим, котрого убито, і посадити его замість Камбізеса на престолї. Той підступ удав ся ему тим лекше, що божевільний король став був ненавистним в цілім краю, а Барт'ю всї дуже любили.

Коли наконець численні посли Оропастеса об'їхали всї провінциї і невдоволеним горожанам подали вість, що молодший син Кироса жие мимо того, що розійшла ся противна чутка, та що він відступив від свого брата, засів сам на престолї свого батька та увільняе всїх підданих на три роки від служби военної та всїх податків, тогди признано нового володітеля з великою радостию в цілій державі.

Фальшивий Барт'я послухав свого брата, старшого ерея, котрий перевисшав его духом і котрому він длятого охотно піддавав ся, та перенїс ся до палати в Нїзеї [2]) на медийскій рівнинї, коронував ся там, проголосив королївский гарем своїм та показав здалека народови подібність свого лиця до убитого Барт'ї. Але пізнійше укривав ся в палатї, боячись щоби его хто не пізнав і там звичаем перских володітелів розкошував в розпустї, підчас коли его брат держав кріпкою рукою керму держави та роздавав найважнійші посади і уряди своїм приятелям і товаришам по званю, маґам.

Коли почув вже твердий ґрунт під ногами, післав евнуха Іксабатеса до Єгипту, щоби той дав знати войску про зміну на престолї і намовив его покинути Камбізеса а станути по сторонї Барт'і, котрого як знаемо именно вояки любили як бога.

**(Дальше буде).**

[2]) В бегістаньскій написи каже ся: „То есть кріпость, що називае ся Цікатгауватіс, округ Нїзая в Медиї, там я его убив“. — Що то було за місто, годі знати; але округ Нізая був славний із своїх пасовиск, де випасали ся конї. Після Діодора було там більше як 150.000 коний всїлякої величини. Після Геродота діяла ся ціла ся часть нашого оповіданя в Сузї.

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

| посп. | особ. | Зі Львова |
|---|---|---|
| відходить | | |
| | | **День** |
| | 6·25 | До Лавочного, Мункача, Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·35 | „ Іцкан, Букарешту, Радівців |
| | 6·30 | „ Підволочиск в Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·00 | „ Скольного, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск з гол. двірця |
| | 9·35 | „ Іцкан, Сопова, Бергомету |
| | 9·53 | „ Підволочиск з Підзамча |
| | 10·20 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск з гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брюхович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята |
| 2·45 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Скольного лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$. |
| | 3·15 | „ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від $^{18}/_5$ до $^{16}/_9$. |
| | 3·26 | „ Брюхович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·50 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·30 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 4·10 | „ Кракова, Хирова, Коросна |
| | 7·48 | „ Брюхович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$. |
| | 6·10 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·30 | „ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$. |
| | 6·13 | „ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни |
| | 6·50 | „ Лавочного Мункача. Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·10 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 9·12 | „ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята |
| | 10·40 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 10·50 | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·00 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова з Підзамча |

| посп. | особ. | До Львова |
|---|---|---|
| приходить | | |
| | | **День** |
| | 6·10 | З Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·46 | „ Брюхович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·05 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·45 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 12·55 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·15 | „ Скольного, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$. |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·15 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·45 | „ Кракова |
| 5·55 | | „ Чернівців |
| | | **Ніч** |
| | 12·05 | З Скольного, Калуша, Борислава |
| 12·20 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 9.23 | „ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята |
| | 7·24 | „ Брюхович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_9$ до $^{10}/_9$. |
| | 8·50 | „ Брюхович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 8·28 | „ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$. |
| | 9·45 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 10·00 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·12 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·30 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·15 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-о години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.** Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

**За редакцию відповідає: Адам Крехевецкий.**

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).